

יום-הולדת / נירה הרואל

רגע לפני שנגמר השעור האחרון, בקשה נחמה מהמורה רשות להודיע משהו לפתח. היא קמה, נעמדה, ובקול נרגש אמרה שיש לה יום-הולדת, והיא מזמינה את כלם אליה בחמש אחרי-הצהריים.

אולי רצתה להגיד עוד משהו, אולי לא... הפעמון צלצל, כלם קמו, ולא זכרתי לראות אותה. אבל את המבטים של הילדים ראיתי, ואת הצחוק שלהם שמעתי. ללכת ליום-הולדת של נחמה? שגעון. מה פתאום? היא לא נחמדה ולא חברותית ולא יפה ולא חכמה. אין בה שום דבר נעים. היא כזאת, נו... לא עברה דקה, והיינו כלנו בדרך הביתה, ואני נזפרתי בחלום שהיה חוזר אלי בכל שנה לפני יום-הולדת שלי.

בחלום ישבתי לבדי בבית, וחפיתי לאורחים שיבואו לחגיגה. את כל הפתח הזמנתי, והכנתי המון מקומות. עשיתי קניות, ערכתי שלחן, עבדתי קשה, וכשהכל היה מוכן, התחלתי לחכות. בחמש עדין לא הגיע איש. 'הם ודאי בדרך', חשבתי. 'עד שהם נסחבים'... כל רגע הצצתי מפעל לחלון. אולי הם לא יודעים את הפתח? אולי הם התבלבלו. אולי תעו בדרך? אולי יבואו מחר בטעות? מה קרה? בחמש וחצי התחלתי להבין שאף אחד לא יבוא, *מפני ש* אף אחד לא רוצה לבוא. פשוט מאוד. ולא יהיה יום-הולדת. וזהו. בשש ידעתי שהכל אבוד, והתחלתי לבכות. תמיד הייתי מתעורר מהחלום הזה בעינים רטבות. רק פשהגיע יום-הולדת האמתי, והחברים באו, והכל היה בסדר, היתי צוחק מעצמי. איזו שטות... לחשב שחלומות רעים יתגשמו. ממש טפשי...

5

10

15

20 *אבל כשראיתי את נחמה עומדת לפני הכתה, ידעתי שהחלום שלי יתגשם אצלה. הרי אף אחד לא זבוא ליום-ההקדמת שלה. כלם לא סובלים אותה, וכל מה שהיא תכין ישאר. ואז היה לי ברור שאני מכרח ללכת. *גם אם אהיה יחיד. שרק לא יתגשם החלום. ובחמש בדיוק דפקתי על דלת הבית שלה.

"בוא, תכנס, אמרה נחמה כשפתחה לי את הדלת, "אנחנו כבר מחכים."

25 "אנחנו?" התפלאתי, "מי עוד בא מלבדי?"

כשנכנסתי, ראיתי את המורה אילנה. היא חיכה אלי, ואני חיכתי אליה חזרה. לא אמרנו שום דבר. ישבנו שלשתנו בשקט, ישבנו וחיכנו, חמש ועשר דקות, חמש ורבע. "נחמה עד חמש ועשרים, ונתחיל," אמרה נחמה. מה יכולנו להגיד? היה כזה שקט...

30 ואז, כשנחמה קמה לפרס את העיגה המקשטת, נשמעה דפיקה בדלת. נחמה רצה לפתח. בפתח עמדה סיגל. כעבר רגע דפק אורי על הדלת, ואחריו גלית, ובשש היו כל הפסאות בחדר תפוסים, והחגיגה התחילה. וזה לא היה חלום.